

Pospíšil, Ivo

Věčné problémy teorie a praxe literární historie

Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. X, Řada literárněvědné slavistiky. 2006, vol. 55, iss. X9, pp. 336-

ISBN 80-210-3987-6

ISSN 1212-1509

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/102976>

Access Date: 06. 12. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Laučíka přes radikální skepsi Milana Rúfuse, ironicko-parodické gesto Jána Buzássyho, groteskně hyperbolizovaný i nostalgický vztah Michala Habaje až k maximální distanci nejen od vnějšího kulturního kontextu, ale dokonce též od „tradičně“ chápané podstaty poezie, vyjádřeně sebereferečními mechanismy, programově odkazujícími na textovou realitu, u Petera Macsovszkého.

Rédeyova kniha má však obecnější výpovědní hodnotu: stává se situační zprávou o stratifikaci současné slovenské poezie. Typologické varianty autorského postoje k tomuto, řečeno politologickým slovníkem, „angažovanému“ tématu vypovídají mnohé o paradigmaticko-strukturálních procesech odehrávajících se přímo před našima očima.

Milan Pokorný

VĚČNÉ PROBLÉMY TEORIE A PRAXE LITERÁRNÍ HISTORIE

Je vždy těžké psát o učebnicích, jakkoli seriózních. Komentovaná publikace (*Русская литература XX века. В двух томах. Под ред. Л. П. Кременцова. Том I. 1920-1930-е годы. Том II. 1940-1990-е годы. Второе издание переработанное и исправленное. Academia, Москва 2003*) je již druhé doplněné a opravené vydání, ale stále prozrazuje značnou autorskou bezradnost a mechaničnost. To, že ruská literatura 20. století není jen těch pár let od roku 1900 do Říjnové revoluce, jak se to vážně tvrdilo za sovětských časů (pak následovala sovětská literatura), jsme si již zvykli; i na to, že ruská literatura má proslulé tři proudy (rus. официальная, непризнанная, русское зарубежье); problém je spíše v celkové koncepci, periodizaci a výběru autorských portrétů. Klíčem ke všemu je stále marné hledání spojovacího článku mezi ruským 19. a 20. stoletím – most byl mnohokrát stavěn a mnohokrát zbořen. Vzpomínám si, že se o těchto otázkách kdysi v 70. letech minulého věku diskutovalo v neoficiálních debatách i v Brně a také zde na to byly v podstatě dva vyhraněné názory: jde o dva zcela jiné světy – jde o dva úzce propojené světy. Byl jsem tehdy a jsem samozřejmě i dnes zastáncem druhého, méně populárního názoru a odmítám stavět proti sobě tyto literatury, i kdyby to někdy – účelově – mohlo mít

smysl (např. někdejší úvahy zvěčnělého Vladimíra Kostřici o ruské klasice jako útočišti kvalitní rusistiky před ideologizací v časech tzv. normalizace, správněji konsolidace v ČSSR), ale metodologicky ani faktograficky nejde o přesnou představu.

Autoři dělí literaturu podle desetiletí a podle druhů (poezie – próza – drama), pak následují autorské portréty. Chybí ovšem jakýkoli solidní záchytný poetologický bod, jakékoli skutečně literárněvědné ukotvení: 20.–30., 40.–60., 70.–90. léta; drama je nesprávně zcela marginalizováno, výběr autorů je pod tlakem médií a také asi vlastního vkusu autorů (vedle „povinného“ Chodaseviče tam jsou tři neorealisté spojení se sborníky Znanije – Gorkij, Šmelev a Zajcev, řada jiných důležitých autorů však zcela chybí). Problém také je, jak skloubit „portrétní galerii“ a směrovost (např. Gorkij je vyložen v literatuře 20.–30. let 20. století, Plišvin v literatuře 40.–60. let), přičemž důvody nejsou nejpádnější, i když právě oni jsou těmi zmíněnými „mosty“, s nimiž si jen málokdo ví rady. Kdo kdy psal i jen přehledové, didakticky pojaté „dějiny“ literatury, ví, jak je to obtížné. Ale pokusit se o skutečně poetologickou typologii je i v takové příručce, která má ctizádost fungovat relativně dlouho, velmi žádoucí.

Ivo Pospíšil

JIŘÍ WOLKER BULHARSKY

Básníkem bolesti a lásky ke světu nazval Jiřího Wolkera bulharský překladatel výboru z tvorby prostějovského rodáka **Sveto chálmeč** = Svatý Kopeček (Sofie 2005, 78 stran) básník Vaťjo Rakovskij, loňský osmdesátník, který byl na jaře minulého roku v Brně a na podzim pak v Praze jako host Společnosti přátel jižních Slovanů v České republice. Ta totiž vydala k jeho jubileu výbor z jeho poezie **Chci ti něco říci, světe** (Brno – Boskovice 2005, 82 s.) jako výraz vděku za jeho ohromné překladatelské dílo z české a slovenské literatury.

Dílo Jiřího Wolkera pronikalo do Bulharska v jednotlivých časopiseckých překladech již v polo-

vině 20. let 20. století. Představil jej vynikající znalec české kultury Boris Joco rozšířl studií v renomovaném časopise Zlatorog (1924), kterou doprovořil vlastními překlady sedmi Wolkerových básní (*Pokora, Žebráci, Ze soboty na neděli, Ukřižované srdce, Žně, Háj a Balada o očích topičových*).

Jocovova prezentace našeho autora Hosta do domu, k níž můžeme mít některé námitky, vyvolala v Bulharsku v následujícím patnáctiletí do začátku 2. světové války živý zájem o Wolkerovo dílo. V literárních periodikách vyšly četné překlady z Wolkera a informativní články o něm, takže můžeme říci, že byl překládán více než např. próza